

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/579/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6413209571
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočíčková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6413209571.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v právnej veci navrhovateľky: E. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. č. XXX, zastúpená Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s. r. o., so sídlom Ľudová 14, Košice proti odporcovi: CETELEM SLOVENSKO, a. s, so sídlom Panenská 7, Bratislava, IČO: 35 787 782, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Nagyová Tenkač, s. r. o., so sídlom Ružinovská 42, Bratislava, v konaní o návrhu na zaplatenie 1 804,60 € s prísl., o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 10C/99/2013 - 91 zo dňa 07. 02. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu 1 804,60 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne so sumy 1 804,60 € od 24. 05. 2013 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania vo výške 761,65 € na účet právneho zástupcu navrhovateľa, do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia. V odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že navrhovateľka sa podanou žalobou domáhala voči odporcovi zaplatenia sumy 1 873,60 € s prísl. z toho dôvodu, že Zmluvou o poskytnutí revolvingového úveru uzavretou medzi navrhovateľkou a odporcom dňa 16. 12. 2003 došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov navrhovateľke zo strany odporcu v celkovej výške 1 593,47 €. Navrhovateľka v žalobe tvrdila, že v dôsledku uvedenia do omylu zo strany odporcu uhradila na účet odporcu sumu vo výške 3 467,07 € t. j. o 1 873,60 € viac, ako mal odporca nárok. Tým došlo podľa navrhovateľky k bezdôvodnému obohateniu na strane odporcu. Odporca s návrhom navrhovateľky nesúhlasil a žiadal, aby ho súd v celom rozsahu zamietol. Okresný súd vo veci vykonal dokazovanie a na základe vykonaného dokazovania zistil, že Zmluvou o poskytnutí revolvingového úveru uzavretou medzi účastníkmi konania dňa 16. 12. 2003 došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov navrhovateľke zo strany odporcu vo výške 1 593,47 €. Navrhovateľka uhradila na účet odporcu sumu vo výške 3 467,07 € t. j. o sumu 1 873,60 € viac než bol nárok odporcu. V tejto časti u neho došlo k bezdôvodnému obohateniu. Okresný súd uviedol, že mal jednoznačne preukázané, že navrhovateľka bola uvedená do omylu zo strany odporcu predložením absolútne neplatnej zmluvy v časti úrokov a poplatku, pričom uhradila na účet odporcu celkom sumu 3 467,07 € t. j. o 1 873,60 € viac než mal odporca nárok. V uvedenej súvislosti okresný súd uviedol, že v rozsahu zaplatenej sumy 1 873,60 € došlo na strane odporcu k bezdôvodnému obohateniu, pretože odporca mal na základe predmetnej zmluvy len nárok na vrátenie poskytnutej istiny, bez úrokov a poplatkov vzhľadom k tomu, že v zmluve absentovala obligatórna náležitosť - údaj o RPMN, čo znamená, že sa jednalo o úver bezúročný a bez poplatkov. Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že odporca s uvedeným tvrdením navrhovateľky nesúhlasil, bránil sa tým, že Zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 16. 12. 2003 je platný právny úkon so všetkými z toho vyplývajúcimi dôsledkami. Tvrdil, že predmetom žiadosti o poskytnutie úveru zo dňa 16. 12. 2003 bolo poskytnutie revolvingového úveru s uvedeným rámcom 10 000 Sk a vydanie revolvingovej karty s podmienkami, že navrhovateľka ako klient prehlásila, že sa oboznámila so Všeobecnými podmienkami odporcu pre poskytnutie spotrebiteľského úveru a vydanie úverovej karty, súhlasí s nimi a žiada, aby jej odporca poskytol revolvingový úver a vydal úverovú kartu. V uvedenej

súvislosti odporca ďalej argumentoval tým, že Zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 16. 12. 2003 obsahuje všetky náležitosti dané Zákonom o spotrebiteľských úveroch, vrátane údajov o RPMN. Zároveň vzniesol námietku premlčania vo vzťahu ku všetkým platbám uhradeným navrhovateľkou pred viac ako dvoma rokmi pred podaním návrhu. Na pojednávaní konanom na okresnom súde dňa 07. 02. 2014 navrhovateľ žiadala aby súd pripustil zmenu pôvodne v žalobe vymedzeného petitu s tým, že odporca je povinný uhradiť navrhovateľke 1 804,60 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 1 804,60 € od 24. 05. 2013 do zaplataenia. Okresný súd uznesením vyhláseným do Zapisnice o pojednávaní zo dňa 07. 02. 2014 pripustil uvedenú zmenu návrhu.

Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že predmetnú zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 nasl. Občianskeho zákonníka a zároveň ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Konštatoval, že predmetná zmluva neobsahuje podstatnú obligatórnu náležitosť úverovej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN), preto sa musí úver na základe tejto zmluvy poskytnúť v zmysle ust. § 4 písm. g/ zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom a účinnom v čase uzavretia zmluvy považovať za úver bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ sa údaj o RPMN nenachádzal priamo v obsahových náležitostiach zmluvy, bolo podľa okresného súdu potrebné odporcovi ako spotrebiteľovi poskytnúť zvýšenú ochranu v tom, že sa takýto úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že sa nestotožňuje s názorom odporcu, že charakter úverovej zmluvy neumožňuje v čase jej podpísania uviesť presnú hodnotu RPMN, pretože pokiaľ zákon vyžaduje informovať spotrebiteľa o spôsobe výpočtu RPMN, uvedenie RPMN príkladom nemôže byť a ani nie je postačujúce, pretože spotrebiteľ si z neho nedokáže vyvodiť budúci vývoj RPMN „ani prípad, ak by čerpal viac, alebo menej ako príkladom určených 20 000 Sk“ čo je v zásade účelom tohto ustanovenia. Preto je podľa okresného súdu evidentné, že v danom prípade nebola splnená podmienka uvedená v § 3 ods. 6 Zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože spotrebiteľ nebol poučený o spôsobe výpočtu RPMN, ktorý je uvedený v prílohe Zákona o spotrebiteľských úveroch t.j. zmluva o úvere nespĺňa požiadavky stanovené Zákonom o spotrebiteľskom úvere a to konkrétne v § 4 ods. 2 písm. g/ v súvislosti s § 3 ods. 6 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, na základe čoho v dôsledku tejto absencie sa spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vo vzťahu k premlčaniu, ktoré namietal odporca okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal na ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kde sa uvádza, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Z uvedeného podľa okresného súdu vyplýva, že od momentu, keď sa oprávnený - v tomto prípade navrhovateľka dozvedela o samotnej existencii bezdôvodného obohatenia a kto sa na jej úkor obohatil, mala navrhovateľka dva roky na to, aby si uplatnila svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. O tejto skutočnosti sa navrhovateľka podľa názoru okresného súdu dozvedela v čase udelenia plnomocenstva svojmu právnomu zástupcovi, čo bolo dňa 15. 07. 2013 a keďže návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia bol súdu doručený dňa 06. 08. 2013 je podľa okresného súdu evidentné, že subjektívna dvojročná premlčacia doba na uplatnenie práva neuplynula. Z uvedených dôvodov okresný súd námietku premlčania posúdil ako právne irelevantnú a zaviazal odporcu, aby navrhovateľke uhradil žalovanú sumu v zmysle pripustenej zmeny petitu t.j. sumu 1 804,60 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 1 804,60 € od 24. 05. 2013 až do zaplataenia.

Proti predmetnému rozsudku okresného súdu sa odporca odvolal a v odvolaní uviedol, že namietka, že súd prvého stupňa neprihliadol na ním vznesenú námietku premlčania, resp. ju nesprávne právne vyhodnotil. Uviedol, že vo svojom vyjadrení zo dňa 30. 08. 2013, v bode II. a IV. vyjadrenia uviedol, že vznáša námietku premlčania. Poukázal pritom na ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov, podľa ktorého právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, ako aj na ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí najneskôr za tri roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Zdôraznil, že ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka zakotvilo tzv. subjektívnu (ods. 1) a objektívnu (ods. 2) premlčaciu dobu. Vzájomný vzťah medzi subjektívnou a objektívnou premlčacou dobou spočíva v tom, že v prípade skončenia jednej z týchto premlčacích dôb, či už subjektívnej alebo objektívnej sa právo premlčí; je pritom irelevantné, či by oprávnenému subjektu ešte plynula druhá z premlčacích dôb.

Vznesenie námietky premlčania účastníkom súdneho konania má za následok, že súd je povinný na ňu prihliadať, právne posúdiť a správne právne vyhodnotiť s prihliadnutím na skutkový stav konkrétneho prípadu. V záujme tzv. procesnej ekonomie je súd povinný prihliadať na námietku premlčania ešte pred právnym posúdením veci samej. Pre účinné vznesenie námietky premlčania je nevyhnutné, aby ju účastník konania vzniesol; nevyžaduje sa jej právna kvalifikácia, ktorá je resp. môže byť len fakultatívnou časťou vznesenej námietky premlčania. V súlade s uvedeným odporca vzniesol námietku premlčania, pričom uviedol, že podľa jeho názoru všetky platby navrhovateľky uhradené pred viac ako dvoma rokmi od podania žaloby sú premlčané. V uvedenej súvislosti odporca v odvolaní uviedol, že namieta, že súd prvého stupňa sa vôbec nezaoberal plynutím objektívnej premlčacej doby napriek tomu, že zo zákona je povinný sa s námietkou premlčania v celom rozsahu zaoberať. Prvostupňový súd tak predmetnú právnu vec nesprávne právne posúdil, keď neaplikoval ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka resp. opomenul ho aplikovať. Takisto neaplikoval ust. § 100 ods. 1 tretia veta Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Odporca v odvolaní ďalej uviedol, že namieta, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Jedným z dôkazov, ktoré navrhovateľ predložil k návrhu na začatie konania zo dňa 18. 07. 2013, ktorý bol doručený súdu dňa 06. 08. 2013 bola aj výzva navrhovateľa zo dňa 14. 05. 2013 adresovaná odporcovi. Touto výzvou zo dňa 14. 05. 2013 navrhovateľ vyzýval odporcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 860,99 €. Súdu prvého stupňa bol tento dôkaz známy, napriek tomu dospel k záveru, že o skutočnosti, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor obohatil sa navrhovateľka dozvedela až v čase udelenia plnomocenstva svojmu právnenému zástupcovi, čo bolo dňa 15. 07. 2013 (t.j. až po 2 mesiacoch od výzvy navrhovateľa na vydanie bezdôvodného obohatenia). Takýto skutkový záver prvostupňového súdu je v priamom rozpore s dôkazmi založenými v súdnom spise. Podľa odporcu je evidentné, že subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia nemohla začať plynúť dňa 15. 04. 2013 to je o dva mesiace neskôr, než navrhovateľka písomne vyzvala odporcu na vydanie bezdôvodného obohatenia dňa 14. 05. 2013. V tomto smere je podľa odporcu skutkový záver súdu prvého stupňa v rozpore s vykonanými dôkazmi, navyše v odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu je nedostatočné, neúplné a zmatečné, čo má za následok, že odporcovi bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odporca v odvolaní ďalej zdôraznil, že objektívna trojročná premlčacia doba, ktorá začína plynúť odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo a to bez ohľadu na vedomosť, či nevedomosť oprávneného subjektu o samotnom bezdôvodnom obohatení, začala v danom prípade plynúť vždy okamihom úhrady príslušnej splátky úveru navrhovateľkou v prospech odporcu. Odporca v konaní pred súdom prvého stupňa predložil súdu ako dôkaz potvrdenie o prijatých splátkach ako aj rozpis jednotlivých splátok. Podľa čl. III bod 3.1 Všeobecných podmienok pre poskytnutie spotrebiteľského úveru je klient povinný riadne a včas splácať poskytnutý úver a to formou pravidelných mesačných splátok vo výške minimálne 5 % z aktuálneho úverového rámca. Navrhovateľ splátku použije na úhradu dohodnutých nákladov spojených so spotrebiteľským úverom (ďalej len náklady) a to úrokov, poplatkov podľa zmluvy o úvere, prípadne podľa Sadzobníka platného v deň čerpania úveru vrátane čiastky určenej na úhradu poistného, pokiaľ je klient poistený a príslušnej časti úverovej istiny. Z citovaného ustanovenia Všeobecných úverových podmienok vyplýva, že každá mesačná splátka, ktorú bola navrhovateľka povinná uhrádzať odporcovi z titulu úverovej zmluvy a čerpaného revolvingového úveru pozostávala z príslušnej časti úverovej istiny, úrokov, poistného a prípadných ďalších poplatkov spojených s týmto úverom. To podľa odporcu znamená, že v prípade posúdenia poskytnutého úveru súdom ako bezúročného a bez poplatkov navrhovateľke môže byť s prihliadnutím na vznesenú námietku premlčania priznaný len nárok na zaplatenie peňažnej čiastky vypočítanej ako súčet úrokov a prípadných ďalších poplatkov spojených s týmto úverom, ktoré boli zahrnuté v mesačných splátkach za obdobie posledných dvoch resp. troch rokov pred podaním žaloby na súd, skutočne uhradených navrhovateľkou v prospech odporcu. Odporca v odvolaní zdôraznil, že navrhovateľke nemôže byť v žiadnom prípade priznaný nárok na vrátenie časti úverovej istiny zahrnutej v príslušných mesačných splátkach, ktoré uhrádzala v prospech odporcu, pretože na úhradu príslušnej časti úverovej istiny zahrnutej v každej mesačnej splátke má odporca zákonný a zmluvný nárok. Z uvedeného podľa odporcu vyplýva, že v dôsledku vznesenej námietky premlčania, ktorú okresný súd bol povinný správne vyhodnotiť tak z pohľadu plynutia subjektívnej premlčacej doby ako aj objektívnej premlčacej doby navrhovateľke za predpokladu posúdenia, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov, môže byť priznaná len suma vo výške 168,82 € z titulu úrokov a vo výške 25,08 € z titulu poplatku za poistenie, t.j. spolu 193,90 €, ktorá suma predstavuje súčet úrokov a poplatku za poistenie zahrnutých v navrhovateľkou uhradených mesačných splátkach úveru za obdobie od 10. 08. 2010 do 10. 07. 2012, to všetko s prihliadnutím na plynutie

trojročnej objektívnej premlčacej doby. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je podľa odporcu zrejmé, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a predmetnú právnu vec nesprávne právne posúdil, navyše porušil právo odporcu na súdnu ochranu, keď mu odňal možnosť konať pred súdom v dôsledku nedostatočného odôvodnenia rozsudku zo dňa 07. 02. 2014, ktoré je nezrozumiteľné a neposkytuje jasný a jednoznačný záver o správnosti súdneho rozhodnutia. Odporca v odvolaní ďalej uviedol, že v odôvodnení rozsudku zo dňa 07. 02. 2014 súd prvého stupňa uvádza, že „mal jednoznačne preukázané, že navrhovateľka bola uvedená do omylu zo strany odporcu (predložením absolútne neplatnej zmluvy v časti úrokov a poplatku)“. S uvedeným tvrdením prvostupňového súdu sa nie je možné podľa odporcu stotožniť. V uvedenej súvislosti odporca uviedol, že opakovane zdôrazňuje, že považuje úverovú zmluvu za platný právny úkon, ktorý obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti vrátane údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov, formou a spôsobom vyplývajúcim zo Zákona o spotrebiteľských úveroch a z povahy revolvingového úveru, keďže výška ročnej percentuálnej miery nákladov je závislá od viacerých parametroch, ktoré nie je možné v čase uzatvorenia úverovej zmluvy zistiť a predvídať. Uvedené potvrdzuje aj ustálená judikatúra, podľa ktorej RPMN predstavuje údaj dôležitý pre vyjadrenie nákladov na úver a spotrebiteľom pomáha tento údaj spoznať, aké všetky náklady budú spojené so spotrebiteľským úverom. Tým, že celkové náklady sú vyjadrené v percentuálnych bodoch zjednodušuje sa spotrebiteľovi porovnanie obdobných produktov na finančnom trhu a tak aj výber toho najakurátnejšieho úveru. Nie vždy je však možné tento údaj v zmluve uviesť, pretože pre jeho vyčíslenie je potrebné mať zastabilizované vstupné údaje o výške úveru, období, splátky úveru a úroky s poplatkami. Revolvingový úver je vždy typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Dižník stále platí, pretože veriteľ mu stále dopĺňa úver a časť splátky sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov a čas na odplatu. Úver je odplätý právny úkon. Na začiatku revolvingového vzťahu sa údaj o RPMN určiť ako tak dá, pretože výška úveru, úroky, poplatky a obdobie úverového vzťahu vychádzajúce z počtu splátok sú zistiteľné. To však dobré možné nie je v priebehu „revolvingu“, pretože sa úver čerpá a dopĺňa a tak sa menia údaje relevantné pre výpočet RPMN. Zákon o spotrebiteľských úveroch (zák. č. 258/2001 Z. z.) preto podľa odporcu výslovne počítá s nemožnosťou určenia RPMN (rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 27. 01. 2011, sp. zn. 6Co/95/2010), preto je možné podľa odporcu konštatovať, že Zákon o spotrebiteľských úveroch pripúšťa nemožnosť uvedenia výšky RPMN v zmluve o spotrebiteľskom revolvingovom úvere. Túto skutočnosť potvrdzuje podľa odporcu aj súdna prax (vyššie citovaný rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 27. 01. 2011 sp. zn. 6Co 95/2010).

V uvedenej súvislosti odporca v odvolaní ďalej uviedol, že si splnil zákonom uloženú notifikačnú povinnosť, keď informoval navrhovateľa o všetkých podmienkach poskytnutého úverového rámca v súlade s citovaným ustanovením § 3 ods. 6 Zákona o spotrebiteľských úveroch, vrátane spôsobu výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov. Z uvedených dôvodov nie možné konštatovať, že by na strane odporcu došlo k bezdôvodnému obohateniu, nakoľko navrhovateľ plnil odporcovi na základe platnej úverovej zmluvy, ktorá obsahovala všetky zákonom stanovené náležitosti. Odporca poukázal na znenie ust. § 4 ods. 2 písm. g/ zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (v texte aj Zákon o spotrebiteľských úveroch) a uviedol, že ak nie je v zmluve uvedená ročná percentuálna miera nákladov, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného je podľa odporcu zrejmé, že prvostupňový súd nesprávne uvádza, že zmluva o úvere je v časti úrokov a poplatku absolútne neplatný právny úkon, pretože podľa ust. § 4 ods. 3 písm. a/ Zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere je platná aj pri nesplnení podmienok podľa ods. 2 ust. § 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ak na jej základe bol spotrebiteľovi poskytnutý úver a spotrebiteľ ho začal čerpať. Vzhľadom na túto skutočnosť zmluva o úvere uzatvorená medzi navrhovateľkou a odporcom je platným právnym úkonom, keďže z dokazovania vyplynulo, že navrhovateľka poskytnutý revolvingový spotrebiteľský úver aj skutočne čerpala. Záver súdu prvého stupňa o tom, že zmluva je v časti úrokov a poplatku absolútne neplatný právny úkon je tak podľa odporcu založený na nesprávnom právnom posúdení veci. Odporca v odvolaní ďalej uviedol, že namieta, že rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 07. 02. 2014 je nedostatočne odôvodnený, nezrozumiteľný a nejasný, v dôsledku čoho mu bola ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom. V odôvodnení rozsudku sa uvádza, že súd vzhľadom na dokazovanie, ktoré previedol, mal jednoznačne preukázané, že navrhovateľka bola uvedená do omylu zo strany odporcu predložením absolútne neplatnej zmluvy v časti úrokov a poplatku a uhradila na účet odporcu sumu v celkovej výške 3 467,07 € t.j. o 1 873,60 € viac, ak mal odporca nárok. Rozdiel medzi týmito sumami predstavuje podľa odporcu sumu 1 794,42 € a nie sumu 1 804,60 € „ako to nesprávne uvádza súd prvého stupňa napriek riadne predloženým listinným dôkazom“. V dôsledku uvedeného súd prvého stupňa dospel podľa názoru odporcu na základe vykonaných dôkazov

k nesprávnym skutkovým zisteniam a účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pre súdom tým, že v odôvodnení rozsudku zo dňa 07. 02. 2014 je nezrozumiteľne uvedené, v akej výške súd vyhodnotil bezdôvodné obohatenie a na základe čoho k uvedenej sume došiel. Pokiaľ ide o priznaný nárok na náhradu trov právneho zastúpenia, odporca uviedol, že namieta, že navrhovateľovi bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia za vyjadrenie zo dňa 05. 11. 2013. Uvedené vyjadrenie nebolo podľa odporcu uskutočnené účelne, keďže na deň 06. 11. 2013 bolo nariadené pojednávanie, ktorého sa navrhovateľ ani jeho právny zástupca nezúčastnili a odporcovia ani jeho právny zástupca neoznámili, že sa z neúčasti na tomto pojednávaní ospravedlňujú, v dôsledku čoho sa právny zástupca odporcu dostavil na pojednávanie, ktoré bolo odročené bez prejednávania veci. Predmetné podanie zo dňa 05. 11. 2013 považuje odporca za neúčelne uskutočnený úkon aj s prihliadnutím na jeho obsah - navrhovateľka poukázala len na niekoľko rozhodnutí súdov a poukázala na predmet činnosti odporcu a na osobu, ktorá bola v predstavenstve odporcu v čase uzavretia zmluvy. Všetky tieto skutočnosti resp. informácie mohla navrhovateľka predložiť na pojednávaní vo veci samej. Na základe uvedených skutočností podľa názoru odporcu navrhovateľke náhrada trov právneho zastúpenia za vyjadrenie zo dňa 05. 11. 2013 neprislúcha, nakoľko nejde o účelne vynaložené trovy konania. V závere odvolania odporca uviedol, že navrhuje, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalobu zamietla. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

Krajský súd ako súd odvolací prejednal vec v rozsahu danom odvolaním odporcu podľa ust. § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 OSP a odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h) OSP zrušil a podľa ods. 2 cit. ust. vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

Z obsahu spisu je zrejmé, že odporca v priebehu konania pred okresným súdom vzniesol námietku premlčania. So vznesenou námietkou premlčania sa okresný súd vysporiadal tak, že nie je dôvodná, pričom poukázal na ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje subjektívnu premlčaciu dobu na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia a konštatoval, že navrhovateľka sa dozvedela o samotnej existencii bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil v čase udelenia plnomocenstva svojmu právnomu zástupcovi, čo bolo dňa 15. 07. 2013 a keďže podala návrh na začatie konania na súd dňa 06. 08. 2013, je podľa okresného súdu evidentné, že subjektívna premlčacia doba na uplatnenie práva neuplynula, a teda vznesená námietka premlčania je irelevantná.

Odporca v odvolaní okrem iných skutočností namietal, že okresný súd sa nesprávne vysporiadal so vznesenou námietkou premlčania, pričom vôbec nebral do úvahy objektívnu premlčaciu dobu na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, upravenú v ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

V súvislosti s uvedenou odvolacou námietkou odporcu odvolací súd uvádza, že vyriešenie otázky premlčania má z hľadiska procesnej ekonomie prioritu vo vzťahu k ostatným odvolacím námietkam, pretože v zmysle ust. § 100 ods. 1 veta tretia Občianskeho zákonníka, ak sa dlžník premlčania (úspešne) dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať, čo znamená, že potreba vysporiadať sa a priori s otázkou premlčania priamo vyplýva aj z uvedeného ustanovenia.

Predmetom konania je právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pri premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia podobne ako pri premlčaní práva na náhradu škody zákon upravuje tzv. kombinovanú premlčaciu dobu a to subjektívnu (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a objektívnu (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Začiatok ich plynutia je stanovený odlišne a to tak, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa osoba oprávnená na vydanie bezdôvodného obohatenia skutočne dozvedela, že na jej úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto na jej úkor bezdôvodné obohatenie získal. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. Pre vzťah subjektívnej a objektívnej premlčacej doby platí, že subjektívna premlčacia doba nemôže uplynúť neskôr ako objektívna premlčacia doba; súčasne s objektívnou premlčacou dobou uplynúť môže. Z uvedeného vyplýva, že ak subjektívna premlčacia doba začne plynúť až v priebehu objektívnej premlčacej doby, ale do jej skončenia celá neuplynie, právo sa premlčí uplynutím objektívnej premlčacej doby. Okresný súd vznesenú námietku premlčania z hľadiska ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka t. j. z hľadiska objektívnej premlčacej doby vôbec neposúdil a teda jeho záver o tom, že námietka premlčania je

právne irelevantná nemá svoje opodstatnenie v správnej aplikácii zákona a je predčasný, pretože aj keď subjektívna premlčacia doba v čase podania žaloby neuplynula, nie je vylúčené, že navrhovateľka podala žalobu potom, čo uplynula objektívna premlčacia doba, ktorá plynula (vzhľadom na to, že sa jednalo o plnenie v splátkach) vo vzťahu ku každej jednotlivkej splátke osobitne, čo však musí byť predmetom posúdenia, keďže sa jedná, tak ako bolo vyššie uvedené, o kombinovanú premlčaciu dobu. Na doplnenie odvolací súd uvádza, že okresný súd nesprávne ustálil aj počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby, keď uviedol, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť, keď navrhovateľka splnomocnila svojho právneho zástupcu, (čo bolo dňa 15. 07. 2013), pretože z obsahu spisu je zrejmé, že už výzvou zo dňa 14. 05. 2013 vyzvala navrhovateľka odporcu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľka už dňa 14. 05. 2013 mala vedomosť o tom, že na jej úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h) OSP zrušil a podľa odseku 2 cit. ustanovenia mu vec vrátil na ďalšie konania. V rámci ďalšieho konania okresný súd posúdi odporcom vznesenú námietku premlčania komplexne, to znamená tak z hľadiska subjektívnej premlčacej doby (ktorej počiatok správne ustáli na základe doplneného dokazovania, v rámci ktorého vyzvala navrhovateľku, aby sa k otázke kedy sa skutočne dozvedela, že na jej úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil, keďže už dňa 14. 05. 2013 vyzvala odporcu na vydanie bezdôvodného obohatenia) ako aj z hľadiska objektívnej premlčacej doby, ktorá plynie odo dňa keď k bezdôvodnému obohateniu skutočne došlo, čo pri plnení v splátkach znamená, že objektívna premlčacia doba na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia plynie osobitne vo vzťahu ku každej splátke úveru, ktorej súčasťou boli aj úroky a poplatky. Okrem toho po vyriešení otázky premlčania, (pokiaľ dospeje okresný súd k záveru, že námietka premlčania je neopodstatnená) vyrieši okresný súd otázku správnej výšky bezdôvodného obohatenia, berúc do úvahy, že z každej splátky úveru časť splátky predstavovala istinu, ktorá nepodlieha nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré na strane odporcu vzniklo z toho dôvodu, že úver poskytnutý na základe Zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 16. 12. 2003 je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva neobsahovala v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. j) zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov údaj o RPMN. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že okresný súd nesprávne ustálil, že predmetná zmluva bola v časti úrokov a poplatkov neplatná, a to z toho dôvodu, že na jej základe bol navrhovateľke ako spotrebiteľovi poskytnutý úver, čo vyplýva z ust. § 4 ods. 3 písm. a) zák. č. 258/2001 Z. z.; v každom prípade sa však jednalo o úver bezúročný a bez poplatkov. V uvedenej súvislosti odvolací súd ďalej uvádza, že pokiaľ sa odporca bránil tým, že v zmluve o revolvingovom úvere nie je možné uviesť údaj o RPMN, tak táto odvolacia námietka odporcu je neopodstatnená, pretože v zmluve o revolvingovom úvere je možné uviesť aspoň údaj o RPMN platný v čase uzavretia zmluvy, tak ako to vyplýva z ust. § 4 ods. 2 písm. j) cit. zákona; to že sa ďalej v priebehu revolvingu menia podmienky je z hľadiska ust. § 4 ods. 2 písm. j) zák. č. 258/2001 Z. z., ktorý vyžaduje údaj o RPMN platný v čase uzavretia zmluvy, irelevantné.

Po doplnení dokazovania vo vyššie naznačenom smere okresný súd opätovne rozhodne a v novom rozhodnutí vo veci samej podľa ust. § 224 ods. 3 OSP rozhodne aj o trovách odvolacieho konania.

O veci rozhodol senát odvolacieho súdu pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.